

A Fővárosi Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Szabó Patrik Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Szabó Patrik ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2015. március 17. napján kelt 68.P.23.286/2014/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 250.000 (kettőszáz-ötvenezer) forintot és ennek a 2012. május 5. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű, míg 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatait.

Egyebekben - a per főtárgya tekintetében - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket, míg megállapítja, hogy további 36.000 (harminchatezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illeték a Magyar Állam terhén marad.

A peres felek fellebbezési költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa üzemeltetett ... portálon ...-én megjelent „...” című írásban valótlanul állította, hogy a felperesi országgyűlési frakcióból kilépni szándékozó képviselőket a felperes fenyegetéssel próbálta rávenni szándékuk megváltoztatására, illetve volt olyan képviselő, akit a frakcióból való kilépése esetére a felperesi párt részéről fizikailag is megfenyegettek, megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő jogát. Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől, egyúttal kötelezte az alperest arra, hogy elégtétel adásaként az ítélet jogerőre emelkedését követő három napon belül a jelen ítélet rendelkező részét tegye közzé a sérelmezett cikkel azonos módon, a ... portálon, a főoldalon, a sérelmezett cikkel

azonos helyen és betűszedéssel, és mindaddig tegye elérhetővé, amíg a sérelmezett írás is fellelhető. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak, a nemzeti adó- és vámhatóság külön felhívására 18.000 forint eljárási illetéket.

Az előzetesen meg nem fizetett 18.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

Határozatának indokolásában idézte a perbeli időszakban hatályban volt Ptk. 2. § (1)-(2) bekezdésében, 75. § (1)-(2) bekezdésében, 78. § (1)-(2) bekezdésében, az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdésében, IX. cikkének (1) bekezdésében foglalt szabályokat, valamint a PK 13. számú állásfoglalás I. pontjában, és a PK 12. számú állásfoglalás II. pontjában kifejtetteket.

Annak megállapításánál, hogy a sérelmezett írás a személyiségi jogsértést megvalósította-e, a cikk egészét vette alapul, a sérelmezett kijelentéseket valóságos tartalmuknak megfelelően értékelte és összefüggéseiben vizsgálta. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kifogásolt közlések tényállítások, a cikk szerzője egy meg nem nevezett informátortól származó tényeket közölt akkor, amikor azt írta, hogy néhány, a ...ból kilépni szándékozó képviselőt a felperesi párt nem akart elengedni, maradásuknak különböző módszerekkel próbált érvényt szerezni, többek között fenyegetéssel is. A fenyegetés részben verbális ráhatással valósult meg, de volt olyan képviselő is, akit fizikailag is megfenyegettek.

Rámutatott arra, hogy a kereset tárgyává tett közlések valóságtartalmának igazolása az alperest terhelte, aki ezen bizonyítási kötelezettségének a perben nem tudott eleget tenni. Az alperest a mástól szerzett információk tekintetében is felelősség terheli, a cikkíró tanúvallomását nem találta alkalmasnak a leírtak valóságtartalmának alátámasztására. Az újságíró által kinyomtatott levél bizonyító erővel nem bírt. Az alperes nem igazolta a perben, hogy voltak olyan konkrét személyek, akiket a felperesi párt verbális, illetve fizikális fenyegetéssel próbált rávenni a frakcióban maradásra.

Megállapította, hogy a sérelmezett közlések nem csupán valótlannak bizonyultak, hanem azok a pártra nézve sértő tartalommal is bírnak. A pártszervezet irányában fennálló közbizalom megingatására alkalmas az, ha valótlannul azt állítják a politikai pártról, hogy saját képviselőit verbálisan fenyegeti, megzsarolja, akár jogellenes módon próbálja megakadályozni politikusaikat a kilépésben.

Mindezek alapján a kereseti kérelemmel egyezően került sor a jóhírnév védelméhez fűződő jog megsértésének megállapítására a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Az alperes további jogsértéstől való eltiltására a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontja szerint, míg az elégtételadásra a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja szerint került sor.

A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján előterjesztett 500.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak a 2012. május 5. napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére irányuló kereseti kérelmet nem találta alaposnak, figyelemmel a Ptk. 339. §-ában, 355. § (1) és (4) bekezdésében foglalt szabályokra. Utalt arra, hogy nem vagyoni kártérítés megállapításának önmagában nincs helye azon az alapon, hogy a károkozó megvalósította személyiségi jogsértést. A jogellenes magatartás nem feltétlenül jár együtt a nem vagyoni hátrány bekövetkeztével, a jogellenes magatartással okozati összefüggésben beállt bármiféle hátrány bizonyítása szükséges. Figyelemmel volt arra, hogy a megállapított hírnévrontás a keresetlevél benyújtását megelőzően több mint két évvel korábban történt. Bár a felperes az általános elévülési időn belül érvényesítheti nem vagyoni kártérítés iránti követelését, azonban nem adta indokát annak, hogy a jogvédelem iránti igényével miért késlekedett,

különös tekintettel arra, hogy maga adta elő azt, hogy a jogsértő közlés alkalmas a pártszervezettel szembeni közbizalom megingatására. A felperes a köztudomású tényekre való hivatkozáson túlmenően nem igazolta azt, hogy működésében társadalmi szervezetként való elfogadottságában a konkrét alperesi jogsértő közlés érezhető tényleges hátrányok bekövetkeztét eredményezte. Konkrét tényelőadást sem tett arra vonatkozóan, hogy a jogsértés következtében miben nyilvánult meg hátrányos megítélése, társadalmi életben való részvétele. A cikk megjelenését követően több választás zajlott, ezért számszaki eredményekkel is alátámasztható lett volna a képviselő-jelöltek, politikai pártok támogatottságának az alakulása, melyből következtetések vonhatók le a társadalmi szervezettel szemben meglévő közbizalom alakulására, a felperes azonban e körben sem tett tényállítást. Mindezek alapján nem volt megállapítható, hogy az alperesi jogsértő magatartás eredményeként a felperesi politikai párttal szemben meglévő közbizalom hátrányosan, a felperesre terhesen változott.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, az alperes marasztalását kérte 500.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak a 2012. május 5. napjától a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint számított késedelmi kamatai megfizetésében.

Álláspontja szerint a nem vagyoni kártérítés iránti igényének elbírálásánál a Pp. 163. § (3) bekezdésének rendelkezései alkalmazandók. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság is megállapította azt, miszerint egy pártról valótlanul azt állítani, hogy saját képviselőit akár bűncselekményt is megvalósító módon verbálisan fenyegeti, zsarolja, némelyiküket fizikailag is megfenyegette, alkalmas a vele szemben fennálló közbizalom megingatására. A jogszabályoknak minden tekintetben megfelelően működő politikai pártról azt állítani, hogy bűncselekmény elkövetésétől sem visszariadva fenyegeti saját képviselőit, olyan súlyos állítás, amely esetében nem lehet kérdéses, hogy az adott szervezetről az olvasókban negatív kép alakul ki. Köztudomású tényként kell kezelni azt, hogy ilyen súlyú valótlanosságok állítása ront a szervezet megítélésén. Lehetetlen annak bizonyítása, hogy a jogsértés okán mennyiben változott meg a pártszervezetről alkotott kép, ugyanígy képtelenség a választási eredmények alapján erre vonatkozó következtetést levonni. Tekintettel arra, hogy az elszenvedett sérelem és a nem vagyoni hátrány mértékének igazolása bizonyítási nehézségeket okoz, az egységes bírói gyakorlat alapján a pártszervezetet ért hátrányokat köztudomású tényként szükséges elfogadni. Abban az esetben, ha a kártérítés törvényi feltételei fennállnak, annak megítélése nem mellőzhető.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú határozat helybenhagyását indítványozta, érvelése szerint a fellebbezés hivatkozásai súlytalanok, nem alkalmasak az első fokú ítélet keresetet elutasító rendelkezésének megdöntésére.

A felperes fellebbezése részben alapos.

A Fővárosi Ítéletőrtábla az elsőfokú bíróság határozatát a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felülvizsgálatra a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között került sor.

A Fővárosi Ítéletőrtábla nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak a nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló felperesi keresetet elutasító rendelkezésével és annak jogi indokaival. Az első fokon eljáró bíróság a felperes nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló kereseti

kérelmének elbírálása során alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket helytállóan ismertette, azonban a hírnévrontás következményei és a bizonyítási kötelezettség körében levont következtetései nem bizonyultak helytállónak.

A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza azt, hogy miután a perbeli időszakban hatályban volt Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján előterjesztett kártérítési igény érvényesítésére az általános öt éves elévülési határidőn belül van lehetőség, a felperes terhére nem értékelhető az, hogy a jogsértés bekövetkeztétől számított több mint két év elteltével érvényesítette nem vagyoni kárigényét.

A periratokból kitűnően a felperes a nem vagyoni kártérítés iránti követelésének tényalapjaként azt jelölte meg, hogy a jogsértő alperesi közlések a pártszervezetet különösen hátrányosan érintették, azok alkalmasak arra, hogy a vele szemben meglévő közbizalmat megingassák, a politikai szervezetről a társadalomban kialakított képet negatív irányba befolyásolják.

A Fővárosi Ítéltábla számos döntésében mutatott rá arra, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben nem vagyoni kártérítés megítélésére nem csak abban az esetben van lehetőség, ha a sérelmet szenvedett fél tételesen igazolja a nem vagyoni hátrányait. Gyakorlata következetes abban a kérdésben, hogy a perbeli tényálláshoz hasonló esetek, jogsértések bekövetkezte esetén a sérelmet szenvedett felet ért hátrányok külön bizonyítás nélkül, a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján köztudomású tényként értékelhetők.

Több esetben állást foglalt a másodfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy a választási eredmények nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy egy pártszervezet vagy egy képviselő-jelölt eredményessége az elkövetett jogsértés következtében alakult kedvezőtlen módon. Osztotta a felperesi fellebbezés azon érvelését, miszerint a pártszervezettől nem várható el annak bizonyítása, hogy a róla kialakult kép, a politikai szerveződéssel szemben meglévő közbizalom ténylegesen mennyiben, milyen módon változott meg. Ezért a másodfokú bíróság a Pp. 163. § (3) bekezdésében foglalt szabályozást szem előtt tartva, a felperes által hivatkozott hátrányt köztudomású tényként elfogadva a nem vagyoni kártérítés iránti igény jogalapját alaposnak találta. A Pp. 206. § (3) bekezdésének rendelkezései alapján a nem vagyoni kártérítés mértékét a körülmények mérlegelésével, belátása szerint határozta meg. A jogsértés tárgyi súlyát nem tartotta jelentősnek, a felperes által igényelt összeget - figyelemmel a hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlatra is - eltúlzottnak ítélte. Kiemeli, hogy a politikai pártszervezet esetében az alperesi közlések eredményeként keletkezett hátrányt nem elsősorban a pénzbeli kártérítés, hanem az egyéb, az elsőfokú bíróság által alkalmazott objektív jogkövetkezmények képesek orvosolni. Erre tekintettel 250.000 forintban határozta meg azt az összeget, amely a felperest ért, köztudomású tényként elfogadható hátrányok kompenzálásához szükséges és indokolt, de egyben elegendő is. A kamatfizetési kötelezettség tárgyában meghozott rendelkezés a Ptk. 301. § (1) bekezdésén és a 360. § (1) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint került sor.

A másodfokú döntés következtében 2/3-1/3 arányra módosult a pernyertesség-pervesztesség aránya, az alperesre terheesebben. Ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett, az Itv. 39. § (3) bekezdés b) pontja, valamint a 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján számított 36.000 forint kereseti illetékből a felperes terhére eső illetékrész 12.000 forint, míg az alperes 24.000 forint kereseti illetékrész megfizetésére köteles. A felperes fellebbezése fele részben vezetett eredményre, így a másodfokú eljárásban felmerült perköltség tárgyában a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében határozott. A peres felek felmerült fellebbezési költségeiket maguk kötelesek viselni, míg az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja, 46. § (1) bekezdése szerint számított fellebbezési illeték fele összegének megfizetésére az alperes köteles, a fennmaradó kereseti és fellebbezési illetékrész megfizetésére az

Itv. 5. § (1) bekezdés d) pontja és (2) bekezdése alapján a személyes illetékmentes felperes nem kötelezhető, az a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2015. szeptember 24.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő